

om man her i Salen udtaler sig om disse Forsvarsværker, som nu engang ligge der, paa en Maade, der ingenlunde kan være skiftet til at styrke Tilliden til dem og endnu mindre kan være skiftet til at vise os den rette Vej, vi have at gaae til at forbedre dem.

M. Sage: Man har ikke Fred længere end Ens Nabo vil. Det ærede Medlem, som nu satte sig, har med stor Sindrigthed udmalet den Forbrydelse, jeg skulde have begaaet ved at nævne, at jeg ikke troede paa, at disse Forter kunde modstaae de nuværende Jernstibe med kraftigere og sværere Skjts. Om den halve Sigtelse for Landsforræderi, hvormed det ærede Medlem kom, vil jeg ikke sige videre; den kan han selv forsvare. Hvad Forterne angaaer, maa det vel være givet, at de ere udmærkede, siden det ærede Medlem har lyst dem i Kulb og Kjøen. Naar han med sin store Sagkundskab har meddeelt os alle Skjdeprøverne fra England, vil jeg blot bemærke, at jeg for ikke mere end høist sparsomt at fremføre slige Sager ene og alene har ansøgt, at der var Kamp mellem Skjts og Plader, hvorefter jeg gav et Bevis paa, hvorledes en vis Sort Skjts kunde gennemtrænge en 12 Tommers Jernplade, af hvilken Grund Regjeringen i England har bestilt endeel deraf til dermed at besætte Søforter. Andet har jeg slet ikke sagt, men det er en høist lærerig Meddelelse, vi fik fra det ærede Medlem, og jeg skjønner ogsaa paa den. Den hele Tale af det ærede Medlem forekom mig ene og alene at være lagt an paa at sige mig personlig noget Nærgaaende, og dertil er det ærede Medlem fuldstændig velkommen. Jeg skal bære det med den største Koldblodighed.

Formanden: Jeg troer dog ikke, at det er rigtigt at sigte et andet Medlem for at lægge an paa at sige et Medlem Ubehageligheder.

Bille: Hvorledes det ærede Medlem har kunnet faae det ud af mine Ord, at der var nogen Hensigt fra min Side til at lægge an paa at sige ham „personlige Ubehageligheder“, er jeg ude af Stand til at fatte; maaskee det

ærede Medlem vil give os en lille rød Bog til foruden den, vi nylig have faaet, hvori han da kan drøfte denne Side af Sagen, som vi ikke her kunne debattere, da Formanden har nedlagt Indsigelse derimod. Jeg har ikke sigtet det ærede Medlem halvt for Landsforræderi (M. Sage: Men heelt da?), og dersom jeg havde sagt noget Saadant, er jeg overbeviist om, at den ærede Formand allerførst var traadt op. Det ærede Medlem maa forlade mig, det er ikke mig, der har søgt at imponere Thinget ved nogensomhelst Form af „Sagkundskab“; det er det ærede Medlem selv, som ved enhver Leilighed kommer og drager teknisk Sagkundskab ind i vor Forhandling, beraabende sig paa de meest sagkundige Folk, som han er istand til at finde, men som han ikke nævner for os. Det er det ærede Medlem, som tvinger os til i den ene Sag efter den anden at træde op imod ham, saaledes som jeg ogsaa for kort Tid siden var nødsaget til at gjøre det, ikke for at sige ham personlige Ubehageligheder, men fordi jeg troede, at det Offentliges Tarv krævede det, nemlig i Spørgsmaalet om Marinen. Det var paa samme Maade den affeierende Forbømmelse af Søforterne fra det ærede Medlems Side, der bragte mig til at træde op, ikke for at „lyse Søforterne i Kulb og Kjøen“ — thi det har jeg visseilig ingen Competence til —, men for at nedlægge Indsigelse mod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem havde talt om disse Forter, og som var en ganske anden end den, han nu vil reducere det til i de Bemærkninger, som han selv gjorde. Og dernæst har jeg villet gjøre opmærksom paa, at alle disse Henviisninger til, hvad Erfaringen havde viist ved særlige Prøver, ingenlunde maatte overvurderes. Det forekommer mig, at en saadan Protest maa man være berettiget til at gjøre, uden derfor at faae at høre, at man søger at berede det vedkommende Medlem af Thinget personlige Ubehageligheder. Jeg skal forresten, hvis det interesserer det ærede Medlem, gjerne oplyse ham om, at det ligger faare langt fra mig at ville sige ham noget Sligt.

Berg: Angaaende den Strid, som nu er ført mellem de ærede Medlemmer, maatte det